

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Maureen Lindley

0 fată ca tine

Traducere din engleză și note de
IRINA BOJIN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Luana Schidu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

Tipărit la Real

MAUREEN LINDLEY

A GIRL LIKE YOU

© 2013 by Maureen Lindley

This translation of *A GIRL LIKE YOU* is published by Humanitas Fiction SRL
by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2016, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDLEY, MAUREEN

O fată ca tine / Maureen Lindley; trad. și note: Irina Bojin. –

București: Humanitas Fiction, 2016

ISBN 978-606-779-024-5

I. Bojin, Irina (trad.; note)

821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372 743 382 / 0723 684 194

Pentru Clive, cu toată dragostea mea

*Nu va avea loc nici o revoltă armată a japonezilor...
Majoritatea japonezilor de aici sunt loiali Statelor Unite...
Au o viață de familie ordonată și onorabilă...
Copiii lor sunt ascultători, iar fetele virtuose...
Este impresionantă dorința lor [a celor din generația Nisei]¹ de a
fi americani.
În rândurile acestui grup de suspecți se constată un grad de
loialitate remarcabil, chiar ieșit din comun.*

— Agentul special Curtis Munson, trimis pe
Coasta de Vest ca să cerceteze gradul de loialitate al
japonezilor americani; raport adresat președintelui
Roosevelt în noiembrie 1941; raportul nu a fost luat în
considerare și a fost păstrat secret de guvern.

*Sunt de părere că toți japonezii din America, Alaska și Hawaii
trebuie prinși și închiși în lagăre de concentrare... Blestemați
să fie! Să ne descotorosim de ei fără întârziere!*

— Congresmenul John Rankin,
Analele Congresului, 15 decembrie 1941

*Sunt pentru strămutarea tuturor japonezilor de pe Coasta de
Vest undeva, în interiorul țării. Și nu mă refer la o regiune*

1. Denumire sub care e cunoscută prima generație de japonezi născuți și educați în America, mai cu seamă în Statele Unite.

frumoasă. Adunați-i ca pe vite. Expediați-i pe toți într-un loc neprimitor, să vadă cum le este. Să fie înțepați de insecte, răniți, înfometate, să-și muște mâinile de neputință.

— Henry McLemore, editorialist
la trustul de presă Hearst

Baza trei¹

1939

Angelina, orașel de pe coasta Californiei

În Angelina școala se termină la ora trei. Copiii ies în șir pe ușa îngustă, la fel cum curge laptele din urciur sau apa de la robinet. Bucuroși că au scăpat, chiuie de se aude până în stația de autobuz, aflată o jumătate de milă mai încolo.

Copiii albi se mai învârt prin curte. Băieții aruncă mingea la coș și, fiindcă tot au prilejul, spun măscări fetelor. Fetele fac pe indiferentele, își aranjează ostentativ părul, joacă arșice și sar coarda. Numai copiii japonezi o tulesc spre casă de parcă ar lua parte la o cursă de viteză.

Neatinsă de grosolăniile spuse în curtea școlii, Satomi Baker, o fată de paisprezece ani a cărei frumusețe viitoare deja se întrevede, și prietena ei Lily Morton fac pe grozavele ridicându-și ciorapii albi și desfăcându-și nasturii de sus ai rochiilor de bum-bac. Sunt încredințate că știu tot ce e de știut despre sex și „treaba aia“ pe care băieții vor să o facă cu ele. Nu se pot abține să nu le facă ochi dulci când primejdia e atât de aproape.

Satomi se pricepe să sară coarda mai bine decât celelalte fete; sare mai sus și mai repede decât oricare dintre ele.

*Ala, bala, portocala,
Cioc, boc, trei la loc.*

1. În argou, termenii specifici din baseball sunt folosiți pentru a desemna diferite etape ale relațiilor intime.

— Hai, Lily, iute! Sări!

Coarda se învârtește şuierând prin aer. Lily se cam teme.

— Ba nu, hai să jucăm arșice, îmi place mai mult.

E începutul verii în Angelina, o vară înăbușitoare, atât de fierbinte că abia poți să respiri. Pâcla încinsă nu s-a ridicat de vreo lună. Învăluie totul, legănându-se asemenea pânzelor fantomatice ale unei vechi corăbii, și doar când și când lasă să se vadă un crâmpei de cer.

— Se apropie, îi spune Satomi lui Lily. Fantomele ne înconjoară.

— Ba mai degrabă seamănă cu niște cearșafuri puse la uscat, o contrazice Lily.

Închipurile lui Satomi o tulbură. Probabil că e din cauză că citește prea mult, zice în gândul ei.

— Ar trebui să-ți prinzi părul cu un elastic. Să-ți faci o coadă de cal, cum port eu, o sfătuieste legănându-și părul cas-taniu închis. Nu ți-ar mai fi așa cald.

— Mi-ar face ochii mai oblici, Lily, știi prea bine.

— A, da, uitasem, zice Lily cu zâmbet prefăcut, mulțumită că a nimerit punctul sensibil.

— Da, Lily, cum să nu, ai uitat.

Satomi de-abia așteaptă să se mai răcorească vremea. Din cauza umezelii, pantofii ei negri își pierd lustrul, iar apretul din rochii se înmoaie, pleoștindu-le și făcându-le să pară mur-dare. Noaptea aerul jilav se strecoară în cameră, aducând un miros neobișnuit, un amestec de dulce și putred. Din cauza mirosului și a bâzâitului țânțarilor fata abia dacă poate dormi. Tatăl ei jură că aude pământul trosnind, atât de uscat este.

Pe câmp recoltele sunt cafenii – „ruginesc“, cum spune mama. Și chiar dacă roșiile se coc, apa le lipsește într-atât, că e puțin probabil să scoată vreun profit la cules anul ăsta.

Una peste alta, arșița și gândul la recolta compromisă sunt de ajuns ca să-l facă să-și iasă din fire pe Aaron Baker. De săptămâni bune, Satomi se poartă cu el precum cu un ou.

— N-am mai văzut fată care să se spele atâta, se plânge el. Să știi că mama ta și cu mine avem și noi nevoie de apă. Poate nu te-ai gândit la asta.

Satomi dă ochii peste cap. Nu vrea să-l mai audă. I se pare că tatăl ei se văicărește prea mult. E de ajuns ca un lucru mărunț să nu meargă bine și se supără pe lumea întreagă. Iar când vine vorba de recolte, tot timpul e câte ceva care nu merge bine: ba nu plouă cât trebuie, ba sunt prea mulți dăunători, ba semințele nu sunt bune... Tot timpul se plânge de ceva. Și, ca și când n-ar fi fost destul, acum mai e și nevoit să care apă cu cisterna și orice risipă, cât de mică, îl scoate din fire.

— Hei, băiete, închide robinetul, că dă pe dinafară, îl ceartă pe șoferul cisternei.

— Îndată, îndată, domnu' Baker. Nu-i decât o juma' de cană, nu pot să măsoz chiar la fix.

— O juma' de cană pentru tine înseamnă douăzeci de cenți pentru mine.

— E doar o băltoacă mică, Aaron, mică de tot, îl liniștește soția lui, Tamura.

De ce n-o fi vrând să-i dea ascultare mamei ei? Ar trebui s-o asculte, fiindcă știe ce spune, numai că el nu izbutește. Pe cât își dă seama Satomi, firea lui îl chinuie în aceeași măsură ca pe ceilalți. Probabil că îl doare așa cum te doare un dinte dacă mănânci ceva dulce și din pricina asta nu e niciodată împăcat.

Lily spune, cu mutra ei de ștregăriță, că Aaron arată bine – e „drăguț“, zice ea.

— Mie nu mi se pare, se strâmbă Satomi.

Nu găsește nici un fel de blândețe nici în aspectul, nici în comportamentul tatălui ei. Dacă ar fi actor de film, figura lui s-ar potrivi în egală măsură cu un rol de personaj negativ, dar și cu unul de erou. E o figură puternică. El însuși e mare, musculos. Are în el un fel de pornire, de dorință de a comanda. Părul des, cânepiu îi acoperă țeasta ca o miriște de grâu. L-a tuns cât a putut de scurt, ca să nu-l încurce la treburi. Ochii lui gri-albaștri privesc lumea printre genele albe, dar de văzut

n-o văd decât pe soția lui. Aaron nu caută să-și facă prieteni, nu are încredere în vecini și propria fică i se pare o povară.

— E ultima oară când îți spun. Scoală-te mai devreme și termină treaba prin casă înainte să pleci la școală. N-are nimeni timp să stea după tine.

— Am avut teme de făcut, tată, și, oricum...

— Nu vreau să aud nimic. M-am săturat să-mi tot răspunzi obraznic. Fă-ți treaba, că de nu...

Mama ei îi ține partea fără sorți de izbândă.

— Te rog, Aaron, fii mai îngăduitor. E mică și nu-i e nici ei ușor.

— Tu ai fost nevoită să muncești când erai tânără, Tamura. Cu toții am fost nevoiți să punem osul la treabă. Nimeni n-a primit nimic pe tavă. Dar dacă te referi la ce e japonez în ea, atunci recunosc, e tot ce are mai bun.

— Îi pare rău că nu sunt băiat, se vede cât de colo, îi spune Satomi mamei oftând.

— Toți bărbații își doresc un fiu cu care să se poată mândri, răspunde Tamura. Dar știi că te iubește.

Cu toate că ferma lor aduce un profit bunicele, iar el e recunoscut drept cel mai bun cultivator de roșii din partea locului, nu-și găsește nicidecum liniștea. Oamenii spun că nu e ușor să te apropii de el – nu că ți-ai dori, ținând seama că e însurat cu o japoneză care pe deasupra se mai și ține cu nasul pe sus.

Tamura e cu totul altfel: amabilă, fermecătoare, dornică să placă. Aaron e lumea ei și i se supune în toate, însă n-o lasă inima s-o certe pe Satomi.

— E greu să cultivi pământul, știm cu toții, îi găsește ea scuză.

Tamura ar fi vrut să-i dăruiască lui Aaron un fiu, ca să nu-l dezamăgească, iar un copil ca Satomi e cu siguranță o dezamăgire.

Voise să-i spună fetei Elena, cum o chema pe vecina ei, Elena Kaplan, o femeie cumsecade, singura ei prietenă adevărată din Angelina. Elena ține la prietenia lor, cu toate că bărbatul ei, Hal, o ia la rost din cauza asta. Nu-i plac străinii,

mai ales cei care se dau drept americani, ca și cum nu s-ar vedea că au ochii oblici și pielea galbenă.

— Să nu te mai prind, Elena, m-ai auzit? Să nu te mai apropii de nevasta lui Baker, nu e de același soi cu noi.

Aaron, puțin gelos pe afecțiunea Tamurei pentru Elena, nu le încurajează nici el prietenia. Se împotrivesc când Tamura voise să-i dea fetei numele vecinei.

— Faptul că o vecină ți-a dat ajutor la naștere, Tamura, nu înseamnă că trebuie să botezi copilul cu numele ei; izbucnise în râs ca să dea putere spuselor lui.

— Nu, dar e un nume frumos, Aaron, un nume american. O să-i fie de folos ca să-și găsească locul aici.

— Nu văd de ce-i așa zor să-și găsească locul. Și, oricum, Satomi e un nume mai bun, scumpa mea. Am aflat că înseamnă înțeleaptă și frumoasă. Nu văd de ce s-ar plânge.

Totuși nu-i place că, pe măsură ce fiica lui crește, înțelepciunea e tot mai pusă în umbră de încăpățănare. Fata e îndărătnică, mereu gata să i se împotrivescă.

— O să-i vină mintea la cap, n-ai grijă. Deocamdată e prea tânără, zice Tamura.

— Da' nici de grăbit nu se grăbește.

Spre deosebire de soție, fiica lui nu știe ce e supunerea. Din punctul lui de vedere frumusețea nu-i servește la nimic. Din cauza fetei trăiește într-o stare neîncetată de enervare surdă și e oricând gata să izbucnească în preajma ei. Așa că nu prea îi pasă dacă ea face tot ce poate ca să-l evite.

— Nu cred că avem nevoie de încă unul, spusese în mai multe rânduri după ce se născuse Satomi.

— Dar un singur copil nu înseamnă o familie, Aaron. Și, dacă avem noroc, următorul o să fie băiat.

Totuși, rănită de dezamăgirea bărbatului ei, de lipsa lui de interes față de fiica lor, Tamura n-a mai insistat. Îi era și ei teamă de încă o fiică și de nemulțumirea reînnoită a lui Aaron.

— Numai proștii cred în noroc, Tamura. Mai bine să nu riscăm.

— Dar Satomi e desăvârșită. Nu-i așa?

— Nimeni nu-i perfect, draga mea. Recunosc, e drăguță, cât pot fi bebelușii de drăguți. Adevărul e că nu ne putem permite să hrănim guri care nu vor fi de nici un ajutor la munca la câmp. Ar fi o prostie să nu învățăm din ce am văzut în viață. În orice caz, lumea e prea rea ca să faci copii.

Nici el nu credea ce spunea. Își dădea seama că îl scoate din fire faptul că, Tamura fiind ocupată cu Satomi, el trecuse pe planul al doilea.

De când auzise primul țipăt ascuțit al copilului, Aaron știuse că a pierdut o parte din Tamura. Gelozia nu i-a slăbit odată cu trecerea anilor, ci i se învâрте în stomac asemenea unui șobolan în cușcă, fără să-i dea pace o clipă. Nu i-a plăcut niciodată să împartă ceva ce-i aparține.

Din cauză că nu-i plăceau copiii și fiindcă voia să evite să mai aibă vreunul, s-a dus în Angelina și și-a făcut o rezervă apreciabilă de ceea ce, încă de când avea doisprezece ani, numea cu un cuvânt elegant „fluturași“. Nu era el ăla care să se lase în grija naturii sau, cum ziceau alții, „la voia Domnului“. Și așa i se părea că Dumnezeu se amestecă în prea multe treburi. În ceea ce o privea pe Satomi nu mai avea ce face, dar nici alți plozi nu mai voia să vadă în brațele Tamurei.

— Ei, am o fiică frumoasă și un soț bun. Ce altceva și-ar mai putea dori o soție? spunea Tamura ca o nevestă supusă ce era.

— Cred că-i de ajuns, draga mea. Îmi place cum vezi lucrurile.

După naștere Tamura strălucea de bucuria maternității, ceea ce îl cam tulburase pe Aaron. Nu voia s-o vadă îngrășându-se, asemenea celorlalte soții din Angelina, care ajungeau umflate, diforme, ca niște saci îndesați, mulțumite de viața lor.

Tamura, japoneză născută în America din părinți emigrați, e frumoasă ca un tablou. Are pielea fină, ochii ca două picături de smoală, buzele roșii ca fundele din pomul de Crăciun. Încă mai are în ea ceva de fetiță, e atât de subțire și delicată că, privind-o, pe Aaron îl cuprinde un fel de încrâncenare. Ar face moarte de om pentru ea.

Soția lui i se pare tot ce poate fi mai frumos. În schimb, Satomi, pe măsură ce crește, o vede altfel, și ochii ei nu sunt orbiți de iubire. Ea crede că fața mamei e prea rotundă ca să fie cu adevărat frumoasă, că se îmbracă demodat. Își dă seama că nu se cade să gândească așa, căci, la urma urmei, dragostea ar trebui să fie oarbă, nu? Nu e datoria oricărei fiice să-și creadă mama frumoasă?

Sentimentul de vină o urmărește până și noaptea, îi gonește somnul, așa că se întrebă dacă e normală, dacă, de fapt, își iubește mama. În același timp e de acord cu Lily că femeile frumoase sunt blonde.

— Trebuie să recunoști, o îmboldește Lily. Cine ai vrea să fi, Jean Harlow sau Joan Crawford? Vezi, nu se poate face comparație, n-ai ce zice.

Satomi își netezește părul negru zicându-și că Lily are dreptate, ca de obicei: nimic, absolut nimic nu e mai frumos decât părul blond.

În zăpușeala nopții, întinsă pe cearșafurile umede, singură ca un naufragiat pe o insulă, are timp din belșug să cugete. Îi e dor să citească romanele pe care i le împrumută profesorul ei, domnul Becks: *Micuțele doamne*, *Huckleberry Finn*, *Tom Sawyer*.¹

— Literatură americană de prima mână, spune el. Cu așa ceva nu dai greș niciodată.

Domnul Beck nu împrumută cărți oricui. Trebuie să fii cineva deosebit, să fii un elev care promite.

Numai că lumina becului atrage moliile, din cele mari, cafenii, despre care mama ei spune că rod bumbacul cu kilogramul, drept care rufăria trebuie clătită cu camfor, o corvoadă de la care te alegi cu bășici pe mâini și pe care taică-său i-a pus-o în cârcă.

1. Romane clasice ale literaturii pentru copii, primul scris de Louisa May Alcott, celelalte de Mark Twain.

Cuprins

Baza trei	9
Mobilizarea	46
Pearl Harbor	64
Adunarea	89
Lagăr de tranziție	108
Manzanar	116
În arșița verii	124
Vizite medicale	142
Pionierii	151
Leacuri	164
Rebeliunea	176
Înrolarea	191
Băiețelul. Grăsanul	223
Întoarcerea acasă	236
Marele port	250
La Clare House	263
În lumea bună	286
Fiica fericirii	301
Canicula	315
Între Penn Station și Babylon	333
Regăsirea	348
Cape Cod	350
Mâna sorții	358
<i>Mulțumiri</i>	373